

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΚΑΣ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

Στο Συνέδριο, 1st International Athens Conference on University Assessment

May 27-28, 2005

Κύριε Πρόεδρε αυτού του Συνεδρίου, κυρίες και κύριοι, χαίρομαι ιδιαίτερα για την πρωτοβουλία αυτή, η οποία συνδέεται με πλήθος εξελίξεων στο επίπεδο της ανώτατης εκπαίδευσης, οι οποίες δεν λαμβάνουν χώρα μόνον στην Ελλάδα, αλλά σ' όλον τον κόσμο.

Βέβαια, οι κινητήριες δυνάμεις αυτού του θέματος, σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι πρώτον η κοινωνία της γνώσης και της πληροφορίας, η οποία ανατρέπει δεδομένες καταστάσεις που γνωρίζαμε μέχρι σήμερα, και στο πλαίσιο αυτό πρέπει να ενταχθεί και η ταχύτητα με την οποία έχει κινηθεί η έρευνα κατά τις τελευταίες δεκαετίες, και δεύτερον, η κρίση στο χώρο της απασχόλησης, που δημιουργεί πολλά σοβαρά προβλήματα στην κατά τα άλλα ευημερούσα κοινωνία μας.

Όμως, και σε διεθνές επίπεδο, οι έρευνες καταδεικνύουν ότι παρόλο που η ανώτατη εκπαίδευση «παράγει» πολύ μεγάλο αριθμό επιστημόνων, η αγορά εργασίας, σε πάρα πολλές περιπτώσεις, κλείνει την πόρτα σε αυτούς τους ανθρώπους.

Αυτό το ζήτημα αποτελεί τον πυρήνα της μακροχρόνιας αντιπαράθεσης σχετικά με το αν τα Πανεπιστήμια ή η ανώτατη εκπαίδευση πρέπει να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας, ή αν αυτά καθορίζουν πρωτίστως ποιες ακριβώς γνώσεις πρέπει να παρέχονται στους νέους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Προσωπικά πιστεύω, και πιστεύουμε, ότι, αν θέλουμε να είμαστε ρεαλιστές, πρέπει να αναγνωρίσουμε και τα δύο ως σημαντικές αξίες. Η πρώτη σημαντική αξία, βέβαια, είναι ότι τα Πανεπιστήμια και τα ανώτατα τεχνολογικά ιδρύματα, η ανώτατη εκπαίδευση εν γένει, έχει τη δική της αυτόνομη αξία. Τη δική της αυταξία, που σχετίζεται με το χώρο της επιστήμης και τις τεχνολογικές εξελίξεις.

Ταυτόχρονα όμως, θα ήταν απολύτως ανεύθυνο να αρνούμαστε να αναγνωρίσουμε το πεδίο των εξελίξεων στον κοινωνικό και οικονομικό χώρο και να μη δώσουμε ευκαιρίες στους νέους μας, φροντίζοντας ώστε τα ακαδημαϊκά τους προσόντα να έχουν αντίκρισμα σε επαγγελματικό επίπεδο.

Έτσι θα πρέπει κανείς να συνδυάσει και τα δύο και οι αλλαγές που θα γίνουν θα πρέπει να έχουν ως γνώμονα την ποιότητα. Το ζήτημα της ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση βέβαια, δεν είναι καινούργιο. Σήμερα, στο χώρο της Ευρώπης, στο Ευρωπαϊκό δίκτυο, υπάρχουν για την διασφάλιση της ποιότητας, η περιφέρμη ENQUA και οι κοινοί κανόνες, αλλά και οι πρωτοβουλίες που ελήφθησαν το 1997 στη συνάντηση της Λισσαβόνας, την οποία ακολούθησαν οι συναντήσεις της Μπολόνια, της Πράγας και του Βερολίνου.

Σας υπενθυμίζω ότι στην αρχή, πολλά από τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τηρούσαν αρνητική στάση. Σήμερα όμως δεν υπάρχει σχεδόν κανένα ανώτατο ίδρυμα που να μην αναγνωρίζει ότι παρά το γεγονός ότι στο χώρο της Ευρώπης, η εκπαίδευση είναι αποκλειστικά εθνική αρμοδιότητα, μόνο με ομοφωνία μπορούν να ληφθούν τέτοιου είδους αποφάσεις.

Ωστόσο, μέσω άλλων πολιτικών της Ένωσης, της κινητικότητας, της ελευθερίας, των ανοικτών συνόρων, του γεγονότος ότι η γνώση δεν έχει σύνορα, επηρεάζεται έμμεσα και η εκπαίδευση, ειδικά στο ανώτατο επίπεδο. Είναι ανάγκη τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα να δημιουργούν τις προϋποθέσεις, ώστε τα προσόντα των νέων που τελειώνουν έναν από τους κύκλους σπουδών, τον προπτυχιακό, το μεταπτυχιακό, ή το διδακτορικό, να αναγνωρίζονται και σε άλλους χώρους.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο γενικότερα, κινείται σήμερα και η ελληνική πολιτική. Θέλω να συγχαρώ τόσο την Ελληνοαμερικανική Ένωση όσο και το Ελληνοαμερικανικό Πανεπιστήμιο, για την ανάληψη αυτής της

πρωτοβουλίας, τη στιγμή ακριβώς που στη χώρα μας γίνεται συζήτηση ουσίας μέσω του εθνικού διαλόγου για την παιδεία, και για αυτά τα ζητήματα..

Βέβαια, τίποτα δεν μπορεί να γίνει χωρίς να υπάρχουν αντιδράσεις και τίποτα δεν μπορεί να γίνει χωρίς να υπάρχει και αντίθετη γνώμη. Έχει φτάσει όμως η στιγμή να αντιληφθούμε ότι δεν μπορεί κανείς να ακολουθεί μοναχική πορεία και ότι είναι απόλυτη ανάγκη, ιδιαίτερα στο χώρο της παιδείας όπου τα αποτελέσματα των νέων πρωτοβουλιών καθυστερούν, να γίνει ουσιαστικός διάλογος μέσω του οποίου θα επιδιωχθεί επένδυση στο ανθρώπινο δυναμικό και μία πολιτική η οποία μπορεί να χαρακτηρίσει τα επόμενα 20 χρόνια.

Η κυβέρνηση λοιπόν, έθεσε ως πρωταρχικό ζήτημα διαλόγου το ζήτημα της εκπαίδευσης γενικότερα. Βέβαια, η κυβέρνηση έχει ένα πολύ συγκεκριμένο πρόγραμμα και έχει θέσει ως προτεραιότητες της συνολικής της πολιτικής την παιδεία και τον πολιτισμό, αλλά είπαμε ότι είναι δυνατόν μέσα από ένα διάλογο ακόμα και να βγούμε έξω από τα όρια του προγράμματός μας, αν πρόκειται να συμφωνήσουμε και με άλλες πολιτικές δυνάμεις, μέσα σ' ένα γενικότερο σύγχρονο διεθνές και ευρωπαϊκό πλαίσιο για να αλλάξουμε τα πράγματα ώστε να μην γίνονται αλλαγές στο χώρο της παιδείας και της εκπαίδευσης, απλώς επειδή αλλάζει το πρόσωπο του Υπουργού, ακόμη κι αν ανήκει στους κόλπους της ίδιας κυβέρνησης

Ο ίδιος διάλογος γίνεται αυτή τη στιγμή σε 12 χώρες της Ευρώπης. Η ανάγκη που προκύπτει είναι να συνδυάσουμε την κοινωνία της γνώσης, να ισχυροποιήσουμε τους νέους ανθρώπους, και ταυτόχρονα να ανταποκριθούμε στα οικονομικά και κοινωνικά αιτήματα, όχι μόνο της κάθε χώρας χωριστά, αλλά του συνόλου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και του συνόλου του κόσμου. Γιατί όπως τόνισα και πριν, η γνώση δεν έχει σύνορα.

Μέσα απ' αυτόν τον διάλογο προέκυψαν πολύ σημαντικά ζητήματα, μεταξύ των οποίων και συμφωνία της πλειοψηφίας, δηλαδή της κυβέρνησης και της αξιωματικής αντιπολίτευσης, επί των αρχών για την ποιότητα, για τη διασφάλιση της ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση, για τη δημιουργία πιστωτικών μονάδων που θα μπορούν να ακολουθούν ένα νέο σ' όλη του ζωή και για την καθιέρωση συμπληρωματικού διπλώματος.

Ακολουθούμε κι εμείς -αλλά και καθορίζουμε με τις προτάσεις μας- τη Σύνοδο που έγινε στο Bergen και τη συνεδρίαση του Συμβουλίου Υπουργών, που έγινε στις Βρυξέλλες. Είναι ανάγκη να ξεκαθαριστεί ότι ανεξάρτητα από τις επιμέρους ρυθμίσεις που υπάρχουν στις διάφορες χώρες για ενδιάμεσες κι άλλου τύπου παροχές εκπαιδευτικών υπηρεσιών, τρεις κύκλοι σπουδών, δηλαδή αυτός που δίνει ένα Bachelor, ένα Master, και ένα Doctorate, πρέπει να είναι οριοθετημένοι ευρύτερα όχι μόνον στο χώρο της Ευρώπης, αλλά και γενικότερα.

Στο επίπεδο της ανώτατης εκπαίδευσης τεράστια σημασία έχει η έρευνα και στο χώρο της έρευνας δίνονται πολλές ευκαιρίες που πρέπει να αξιοποιηθούν. Αν αποτιμήσει κανείς τα κεφάλαια που δίνουμε για έρευνα στην Ελλάδα, είναι ακόμα μικρά. Είναι πολύ μεγαλύτερα λόγω της κοινοτικής χρηματοδότησης, της Ευρωπαϊκής χρηματοδότησης, αλλά φιλοδοξούμε και η έρευνα να ανέλθει ποιοτικά, και τα κεφάλαια αυτά να είναι περισσότερα.

Υπάρχει υπόσχεση της σημερινής κυβέρνησης για διάθεση του 5% του ακαθαρίστου εγχωρίου προϊόντος, αντί του 3,7% που ισχύει σήμερα, για την παιδεία και την εκπαίδευση. Ταυτόχρονα όμως, πρέπει κανείς να υπογραμμίσει πως αν δεν γίνουν ουσιαστικές αλλαγές, τότε η χρηματοδότηση θα έχει πολύ μικρή κοινωνική αποτελεσματικότητα.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, η αξιολόγηση του συνόλου των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, όχι υπό την έννοια της τιμωρίας, αλλά υπό την έννοια της διαπίστωσης των αδυναμιών και της θεραπείας τους, είναι απολύτως απαραίτητη.

Μία πρόταση νόμου, που κατατίθεται στη Βουλή αφορά ακριβώς σε αυτό το ζήτημα. Δημιουργείται μία ανεξάρτητη διοικητική αρχή, με την οποία η μόνη σχέση που θα έχει το Υπουργείο Παιδείας θα είναι ότι ο Υπουργός θα προτείνει τον Πρόεδρο στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής και θα παίρνει την σύμφωνη γνώμη της Βουλής πριν τον ορίσει. Το Διοικητικό Συμβούλιο αυτής της ανεξάρτητης διοικητικής αρχής δεν θα κάνει το ίδιο αξιολόγηση, αλλά θα δημιουργεί λίστες εμπειρογνομόνων και θα εποπτεύει τόσο την εσωτερική όσο και την εξωτερική αξιολόγηση..

Το Διοικητικό Συμβούλιο θα αποτελείται από εκπροσώπους των Πανεπιστημίων και των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων, της έρευνας, της αγοράς εργασίας και των φοιτητών. Θα υπάρχει εσωτερική αξιολόγηση στα Πανεπιστήμια και θα γίνονται εκθέσεις τις οποίες θα εξετάζει η Ανώτατη Αρχή η οποία θα έχει την γενική εποπτεία. Βάσει αυτών των εκθέσεων, θα ορίζονται εξωτερικοί αξιολογητές, οι οποίοι θα επιλέγονται και από τον ίδιο το φορέα, το Τμήμα του Πανεπιστημίου, και δια κληρώσεως από την Ανώτατη Αρχή. Θα ορίζεται επίσης, και ανεξάρτητος εξωτερικός εμπειρογνώμων, ο οποίος δεν θα είναι Έλληνας και δεν θα εργάζεται σε Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα της Ελλάδος.

Κατ'αυτόν τον τρόπο θα δώσουμε την ευκαιρία σε Πανεπιστημιακούς της δικής μας χώρας να συμμετάσχουν στην αξιολόγηση άλλων Πανεπιστημίων σε άλλες χώρες. Άλλωστε, είναι σαφές ότι ορισμένα Τμήματα και Ιδρύματα της χώρας μας έχουν ήδη αξιολογηθεί με δική τους πρωτοβουλία, από ξένα ιδρύματα.

Προσπαθώ, εδώ και καιρό, να ξεκαθαρίσω σε ορισμένους, ολίγους, που αντιδρούν στην αξιολόγηση, γιατί πάντοτε το καινούργιο ξαφνιάζει και ενοχλεί, ότι η αξιολόγηση θα έχει αποτελέσματα. Αν διαπιστωθεί ότι τα δημόσια Πανεπιστήμια στερούνται δυνατοτήτων, γιατί το κράτος τους τις έχει στερήσει, το κράτος θα πρέπει να κάνει το καθήκον του.

Αν διαπιστωθεί ότι υπάρχουν ελλείψεις σε θέματα συνεργασίας ή έργου που πραγματοποιείται στα Πανεπιστήμια, θα πρέπει κι αυτό να διορθωθεί. Αλλά, τα Ιδρύματα Ανώτατης Εκπαίδευσης, που χρηματοδοτούνται από τον Ελληνικό λαό για την λειτουργία τους, οφείλουν πρωτίστως να δίνουν λογαριασμό στον Ελληνικό λαό, και αυτό θέλω να το ξεκαθαρίσω πολιτικά και οριστικά, για τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούν τα χρήματά τους.

Θα πρέπει επίσης να είναι σαφές τι έργο παράγουν. Και αυτό δεν αποτελεί μόνο γενικότερο καθήκον αλλά είναι υπόθεση στοιχειώδους συνείδησης εκείνων που εργάζονται στα Πανεπιστήμια και στα Τεχνολογικά Ιδρύματα, Νομίζω ότι αυτό κινείται στα πλαίσια της κοινής λογικής και κανείς δεν μπορεί να φέρει αντίρρηση.

Το δεύτερο ζήτημα, που είναι σαφές, και ας μην ξεχνάμε ότι όταν άρχισε η αξιολόγηση στη μεγάλη Βρετανία και εκεί υπήρχαν αντιδράσεις, είναι πως είναι απόλυτη ανάγκη να αξιολογούμε τον εαυτό μας για να επιτύχουμε πολύ περισσότερα πράγματα. Η κοινωνία συνολικά έχει αναθέσει στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα συγκεκριμένο έργο με αποδέκτη τους εκπαιδευόμενους.

Εν ολίγοις, οι εκπαιδευτικές υποδομές υπάρχουν προς χάριν των εκπαιδευομένων και όχι προς χάριν ευρέσεως εργασίας των διδασκόντων, και αυτό επίσης είναι αυτονόητο. Επομένως, σημασία έχουν οι φοιτητές και οι σπουδαστές οι οποίοι έχουν δικαίωμα να έχουν την καλύτερη δυνατή παιδεία και εκπαίδευση όπως έχουν επίσης δικαίωμα να μπορούν να κινηθούν με τον ταχύτερο δυνατό τρόπο, οπουδήποτε θέλουν να εργαστούν, είτε αφορά στην έρευνα είτε στην εκπαίδευση έχοντας όλα τα στοιχεία που θα συνιστούν τον εκπαιδευτικό τους φάκελο. Ποιες ακριβώς γνώσεις, επισήμως, έχουν πάρει.

Επομένως, γραφειοκρατικές και άλλες διαδικασίες δεν χωρούν, γι' αυτό και συμφωνούμε απολύτως με το παράρτημα διπλώματος που πρέπει να χορηγούν τα Πανεπιστήμια και τα Ανώτατα Ιδρύματα.

Άλλωστε, στην Ελλάδα έχουμε μακρά εμπειρία παρουσίας Ελλήνων επιστημονικών προσωπικοτήτων σε όλον τον κόσμο, που έχουν διαπρέψει τόσο περισσότερο, όσο το σύστημα μέσα από το οποίο λειτούργησαν ήταν περισσότερο οργανωμένο και περισσότερο συλλογικό.

Το λέω αυτό όχι για να αποδώσω ιδιοτυπίες στο ελληνικό σύστημα, αλλά γιατί πολλές φορές, σημαντικοί άνθρωποι, με σημαντικές δυνατότητες, δεν μπορούν να δημιουργήσουν συνολικά τη συλλογική δράση που χρειάζεται. Και αυτό, έχει παρατηρηθεί όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά και αλλού.

Υπόβαθρο λοιπόν όλης αυτής της γενικότερης προσπάθειας αποτελεί και το γεγονός πως η συλλογική δράση θα δώσει συγκεκριμένα κοινωνικά αποτελέσματα, που θα βοηθήσουν τόσο το σύνολο της κοινωνίας και της οικονομίας όσο και τα άτομα ξεχωριστά.

Μιλάμε δηλαδή για μία συνεχή και αειφόρο ανάπτυξη. Ταυτόχρονα, στο ίδιο πλαίσιο πρέπει να κινηθεί και η δια βίου εκπαίδευση. Η δια βίου εκπαίδευση σε όλα τα επίπεδα, δεν είναι απλώς αναγκαία. Είναι απαραίτητη και για λόγους προσωπικούς και ψυχολογικούς, για να αναβαθμίσει κανείς τον εαυτό του και να δουλέψει σωστότερα στο χώρο εργασίας του, για να αλλάξει εργασία, για να ανταποκριθεί σε νέα δεδομένα, για να ασκήσει ιδιότητες και δεξιότητες που ήδη έχει, προκειμένου να αποδώσει το καλύτερο.

Αυτά, ανήκουν στα ατομικά δικαιώματα των πολιτών. Πιστεύω δηλαδή και πιστεύουμε ότι εν τέλει η προσπάθεια αυτή για τη διασφάλιση της ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση, αλλά και σε όλες τις βαθμίδες αν θέλετε, αποτελεί στην ουσία ατομικό δικαίωμα του συνόλου των πολιτών και αυτών που εκπαιδεύονται στην ανώτατη εκπαίδευση. Αποτελεί επίσης δικαίωμα όλων αυτών που ζουν στο σύνολο της κοινωνίας και έχουν απόλυτη ανάγκη να έχουν αντίστοιχες υπηρεσίες, σε οποιοδήποτε επίπεδο, που να ανταποκρίνονται στις προσπάθειες που ο λαός και το κράτος, ως πολιτεία, ως σύστημα, έχει καταβάλλει σ' αυτό το διάστημα.

Έτσι λοιπόν ένα άλλο σχέδιο νόμου για τη δια βίου εκπαίδευση, θα συζητηθεί την επόμενη εβδομάδα στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής. Σύμφωνα με αυτό το νομοσχέδιο, θα δοθεί για πρώτη φορά η δυνατότητα στα Πανεπιστήμια, με χρηματοδότηση μάλιστα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να δημιουργήσουν συστήματα δια βίου εκπαίδευσης, που είναι απολύτως αναγκαία, αφού παρατηρείται ότι η ύπαρξη του πτυχίου δεν αρκεί πια, ενώ πολλές φορές, με τις εξελίξεις που έχουμε, δεν αρκεί ούτε η ύπαρξη του μεταπτυχιακού ή του Doctorate εφόσον χρειάζεται κανείς να προσαρμόζεται διαρκώς σε νέες πραγματικότητες

Στις περισσότερες χώρες του κόσμου η εκπαίδευση αποτελούσε πάντοτε επίμαχο ιδεολογικό ζήτημα. Τώρα πια, το θέμα της παιδείας και της άσκησης πολιτικής περί αυτής αποτελούν απολύτως επιστημονική υπόθεση.

Και θεωρώ εγώ, προσωπικά, ως Υπουργός Παιδείας ότι όποιοι αντιστρατεύονται επιστημονικά δεδομένα, αλλά και την κοινή λογική, δεν έχουν καμία τύχη. Δεν έχουν καμία τύχη, ούτε οι ίδιοι, ούτε οι πολιτικές τους, αλλά ούτε και αυτοί που τους έχουν αναθέσει το συγκεκριμένο ντοσιέ.

Αν μάλιστα το επεκτείνω περισσότερο, θα πω ότι και η άσκηση πολιτικής γενικότερα είναι σχεδόν επιστημονική υπόθεση, αφού, πολύ μικρά λάθη, στην εποχή μας, έχουν τεράστιες επιπτώσεις, όχι μόνο οικονομικές, αλλά επιπτώσεις αρνητικές με διπλό τρόπο. Είναι αυτά που δεν έχουν γίνει και δεν μπορούν να γίνουν και είναι και αυτά που έχουν ουσιαστικές αρνητικές επιπτώσεις στο σύνολο.

Έτσι λοιπόν θα προχωρήσουμε με τη μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση και το μεγαλύτερο δυνατό διάλογο, ώστε να έχουμε τα ταχύτερα δυνατά αποτελέσματα. Τα Ελληνικά Ανώτατα Ιδρύματα έχουν και σημαντικό στελεχιακό δυναμικό και διάθεση. Χρειάζονται περισσότερες υποδομές, χρειάζονται μεγαλύτερη χρηματοδότηση.

Φέτος είχαμε μία αύξηση της τάξεως του 18% περίπου στα Πανεπιστήμια και του 24% στα Τεχνολογικά Ιδρύματα καθώς και διεύρυνση των δραστηριοτήτων τους. Πάρα πολλά καινούργια τμήματα έγιναν σε Περιφερειακά Πανεπιστήμια στη χώρα μας. Πολλά από αυτά δεν ανταποκρίνονται ακόμα στις προδιαγραφές που εμείς νομίζουμε ότι είναι απαραίτητες. Οι προσπάθειες, όμως, που καταβάλλονται και από τις δύο πλευρές είναι μεγάλες.

Δημιουργήθηκαν 81 νέα τμήματα με το 3^ο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης και αυτή τη στιγμή το Υπουργείο τα στηρίζει απολύτως. Το Υπουργείο δημιούργησε επιπροσθέτως και άλλα 7 τμήματα σε Πανεπιστήμια και Τεχνολογικά Ιδρύματα, όχι γιατί η Περιφέρεια της Ελλάδας πρέπει να στηριχθεί δια των Πανεπιστημίων, αυτό είναι δευτερογενές, αλλά γιατί πρέπει να δημιουργηθεί ακαδημαϊκό περιβάλλον παντού. Όπως έχει καταστεί σαφές σε όλο τον Ευρωπαϊκό χώρο, δεν είναι μόνο οι μεγάλες πόλεις, τα μεγάλα αστικά κέντρα, που μπορούν και πρέπει να διαθέτουν Πανεπιστήμια.

Από την άλλη πλευρά, στο τελευταίο διάστημα, περάσαμε μία καινούργια νομοθεσία και δημιουργήσαμε ένα νέο οργανισμό για την ταχύτερη αναγνώριση των διπλωμάτων, κάτι που αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα τα προηγούμενα χρόνια.

Οι νέοι έχουν δικαίωμα, εφ' όσον έχουν λάβει υψηλού επιπέδου γνώσεις και έχουν κάνει παρόμοιες σπουδές, να αναγνωρίζονται ιδιαίτερα στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδιαίτερα στο χώρο του ανεπτυγμένου κόσμου, αν θέλετε, κατά κάποιον πιο αυτόματο τρόπο, προκειμένου να μην ταλαιπωρούνται επί πάρα πολύ χρόνο όταν αναζητούν εργασία.

Εν ολίγοις, κυρίες και κύριοι, τα επαγγελματικά δικαιώματα, για τα οποία όλοι ενδιαφέρονται, και αυτό φαίνεται σε όλες τις έρευνες των νέων, δεν εξαρτώνται άμεσα από τις πολιτικές εκπαίδευσης και παιδείας, δημιουργούνται όμως από τα ακαδημαϊκά δικαιώματα.

Έτσι, το κοινωνικό αντίκτυπο της κακής παιδείας, ή της καλής παιδείας είναι πάρα πολύ μεγάλο και πάρα πολύ ισχυρό. Από την άλλη, οι διορθωτικές κινήσεις στο χώρο της παιδείας και της εκπαίδευσης αργούν να αποδώσουν. Γι' αυτό είναι χρήσιμο και σκόπιμο να ακολουθείται πάντα διαδικασία ουσιαστικού διαλόγου.

Βέβαια, παρεμβάσεις στο χώρο της Ανώτατης Εκπαίδευσης θα μπορούσαν να υπάρχουν και σε άλλα επίπεδα και έχουμε ανάγκη από τη συμβολή όσων σχετίζονται άμεσα με το ζήτημα αυτό και κυρίως από την ουσιαστική συμμετοχή των φοιτητών, που δυστυχώς στην Ελλάδα δεν εκπροσωπούνται ακόμη σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, λόγω εσωτερικών διαφωνιών.

Ενώ δηλαδή γίνονται εκλογές μέσα στα Πανεπιστήμια, την ώρα που πρέπει να συμβάλλουν με την πολιτική τους «εκπροσώπηση», να συμμετάσχουν δηλαδή στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας με εκπρόσωπό τους, σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν το κάνουν.

Εγώ θέλω να εκφράσω την ευχή και την ελπίδα ως Υπουργός, να βρουν εκείνες τις διαδικασίες που απαιτούνται, ώστε να υπάρχει εκπροσώπηση που θα εκφράζει πραγματικά αυτό που πραγματικά θέλουν, και κυρίως, αυτό που θέλει η ευρύτερη πλειοψηφία, η οποία πηγαίνει στα Πανεπιστήμια, ψηφίζει στις φοιτητικές εκλογές, αλλά στην ουσία ο λόγος της δεν ακούγεται σε ευρύτερο επίπεδο, αφού δεν υπάρχει αυτή η επίσημη εκπροσώπηση.

Με τέτοιες διαδικασίες, παρόλο που μπορεί να αποδειχθούν στο μεσοδιάστημα επώδυνες, αλλά και με τη βεβαιότητα ότι η πλειοψηφία και του Ελληνικού λαού και κυρίως η πλειοψηφία των Πανεπιστημιακών και των φοιτητών θέλει μία τέτοια πολιτική που να μην διακυβεύει το μέλλον τους, να μην αλλάζει στη μέση της διαδικασίας αυτά τα οποία έχουν προβλέψει, άρα, να σέβεται τα ατομικά και δημοκρατικά δικαιώματα του συνόλου των πολιτών και της κοινωνίας, θέλουμε να προχωρήσουμε.

Εγώ θέλω να χαιρετίσω το σημερινό Συνέδριο και να ζητήσω από το Προεδρείο να δώσει στο Υπουργείο όλα τα συμπεράσματα και τα αποτελέσματα αυτής της συζήτησης, γιατί δεν υπάρχει τίποτα σημαντικότερο στη δημοκρατία από το συνεχή διάλογο, ιδιαίτερα όταν γίνεται σε επίπεδο αδιαμφισβήτητο και επιστημονικό και βέβαια, με την αποδοχή πάντα ότι δεν υπάρχει ισχυρότερο στοιχείο της δημοκρατίας από τη διαφωνία, αρκεί αυτή να εκφράζεται εποικοδομητικά, ώστε το σύνολο να μπορεί να προχωρεί με ταχύτερα βήματα.

Ευχαριστώ κύριε Πρόεδρε, συγχαίρω το Ελληνοαμερικανικό Πανεπιστήμιο και την Ελληνοαμερικανική Ένωση, η οποία έχει και μακρά παράδοση εδώ στην Ελλάδα, για τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία και εύχομαι παρόμοιες πρωτοβουλίες να αναληφθούν από πολλούς φορείς, όπως ήδη έχουν αρχίσει να αναλαμβάνονται από τη δημόσια Ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας, προκειμένου και το Υπουργείο να επωφεληθεί αντιστοίχως από σωστές απόψεις και από νέες ιδέες για το πώς θα προχωρήσουμε. Αυτό που τελικά μας ενδιαφέρει είναι το περιεχόμενο των ιδεών, η ισχύς τους και όχι ποιος λέει κάτι, γιατί κανείς δεν έχει, φυσικά, τη δυνατότητα να γνωρίζει τα πάντα.

Επομένως, σημασία έχει ποιος κάνει κάτι σωστά, μάλλον, τι γίνεται ή τι δεν γίνεται σωστά και αν γίνεται σωστά κάτι, και όχι ποιος το κάνει. Σας ευχαριστώ πολύ κύριε Πρόεδρε.